

SRDZIA na PLÁNI

Tajomstvo
slečny
Hancockovej

KRISTI ANN
HUNTEROVÁ

 i527.net
vydavateľstvo

Tajomstvo
slečny
Hancockovej

Tajomstvo
slečny
Hancockovej

SRDCIA na PLÁNI

KRISTI ANN
HUNTEROVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2022 by Kristi Ann Hunter

Originally published in English under the title

Enchanting the Heiress

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2022

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-047-6

Venujem

Tvorcovi Večného plánu.

(List apoštola Pavla Efezským 1, 7 – 10)*

A Jacobovi.

*Ďakujem Ti za to,
že ma učíš, akú silu má
čítanie Biblie v kontexte.*

-
- * V ňom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva jeho milosti, v ktorej nás bohato zahrnul všetkou múdrosťou a rozumnosťou, zjaviac nám tajomstvo svojej vôle podľa svojej blahovôle, ktorú si pred-savzal v ňom na uplatnenie plnosti časov: totiž Kristovi ako v Hlave zjednotiť všetko, aj čo je na nebi, aj čo je na zemi.

Prolog

DECEMBER 1817

NEWMARKET, ANGLICKO

Ako by mohol Jonas Fitzroy poslúchnuť svoju sestru a prestať na ňu toľko dozerať a ochraňovať ju, keď bola ochotná uveriť v tento bláznivý plán, ktorý mu práve predostrela?

„Prestaň na chvíľu rozprávať a nechaj ma trochu nad tým popremýšľať,“ povedal jej a položil handru, ktorou leštil sedlá v sklade jazdeckej výbavy na Hawksworthe. Na tomto panstve pracoval iba zopár mesiacov, ale bola to preňho osviežujúca zmena tempa oproti kočovnému spôsobu života v cirkuse, kde predtým so svojou sestrou Sophiou zopár rokov pracovali.

Počas prvých dní v Newmarkete sa Jonas dosť potrápil s tým, aby sestru dostal z celého toho chaosu, do ktorého ich uvrhla, keď sem prišli. Jedna nebezpečná nástraha viedla k ďalšej. Aspoňže sa do nich Sophia vždy rútila s dobrým úmyslom.

No tentoraz...

Prekrížil si ruky na hrudi. „Mám to chápať tak, že slečna Hancocková každému tvrdí, že sa vy dve chystáte na veľkú plavbu, ale v skutočnosti idete iba do Londýna? A potom, keď už tam

budete, napíše lady Stildonovej o tom, že ste napokon zmenili plány? A keďže sú lord a lady Stildonová do seba hlboko zamilovaní, predpokladá, že lady Stildonová sa o túto informáciu podelí so svojim manželom. Zatiaľ sa nemýlim, pravda?“

Sophia si zahryzla do pery a prikývla.

Hoci sa mu tento plán zdal komplikovanejší, než bolo treba, nemohol poprieť, že mal istú logiku. Keďže pracoval v stajni u lorda Stildona, z prvej ruky vedel, ako veľmi sú tí dvaja do seba zbláznení. Veľmi pravdepodobne lady Stildonová hovorila lordovi Stildonovi prakticky takmer všetko.

No ďalší krok toho plánu prinútil Jonasa pozastaviť sa.

„A keďže lord Stildon túži po tom, aby boli všetci šťastní, a lady Stildonová ho v tom podporuje, povie to Aaronovi. A ten, keď zistí, že si tak blízko a nie na nejakej lodi smerujúcej do Európy, poženie sa do Londýna, aby ti vyznal lásku, požiadá ťa o ruku a privedie ťa späť, aby ste tu spoločne začali žiť.“

Sophia si nahlas odfrkla a prekrížila si ruky. „No, keď to povieš takto, znie to dosť hlúpo.“

„To preto, že to hlúpe je.“ Jonas schmatol handru a pokračoval v leštení sediel. „Ako si vôbec na niečo také prišla?“

„Vymyslela to Harriet.“

Jonas takmer nahlas zastonal. „No samozrejme.“

„Čo tým chceš povedať?“

Iba pokrútil hlavou. Vari to nevidí?

„Som slečne Hancockovej veľmi vďačný, že ti umožnila vrátiť sa do Newmarketu, ale odkedy si späť, manipuluje tebou a riadi ti život.“

„Som jej spoločníčka. Chodím tam, kam ona. To sa nazýva práca a nie manipulácia.“ Sophia prekrútila oči a vzala do rúk inú handru, namočila ju do vody a začala čistiť ďalšie sedlo v rade.

Ako ďaleko by Jonas mal v tejto téme zájsť? Slečna Hancocková sa priatelila s lady Stildonovou a bola častou návštevníčkou

na Hawkswortha. Mnohé tam začul i videl na vlastné oči. Mohol preto povedať, že o tejto nezávislej dedičke už voľačo vie.

Ako to, že pred Sophiou nezamestnávala žiadnu inú spoločničku? A aj keď tvrdila, že má ohromný záujem komplexne si vylepšiť svoje jazdecké zručnosti, na čo bola jeho sestra odborníčkou, vôbec sa nemala k tomu, aby si na túto aktivitu kúpila vhodného koňa. O peniaze nešlo. Keď raz sprevádzal ju a lady Stildonovú do mesta, videl, ako si len tak z rozmaru kúpila celkom nový jedálenský set.

A raz sa zastavila vo dverách stajne a asi osemkrát za sebou si rozopla a znova zapla vrchný gombík čizmy len preto, aby docielila stretnutie s Aaronom Whitworthom, vedúcim stajne.

Mnohokrát na poslednú chvíľu zmenila plány, ktorými uvrhla nič netušiacu Sophiu do Aaronovej spoločnosti či do spoločnosti žien, ktoré sa ešte pred pár mesiacmi jeho sestry vyhýbali. Často pre tieto plány Sophia vôbec nemala čas ísť sa prezliecť. Našťastie slečna Hancocková mala vždy náhodou poruke nejaké doplnky alebo nebudaj presvedčila lady Stildonovú, aby Sophii požičala vhodné šaty.

A tie šaty, čuduj sa svete, padli jeho útlej sestry ako uliate a nikdy ich nemusela vrátiť.

Jonas si radšej ani nepredstavoval, koho ďalšieho ešte považovala slečna Hancocková za svoju hračku na hranie.

Škrípal zubami, keď Sophia hovorila o udalostiach, na ktorých sa slečna Hancocková rozhodla zúčastniť, o nápadoch tejto bohatej dedičky alebo dokonca o tom, ako sa *náhodou* stretli s Aaronom alebo s nejakou potenciálnou záujemkyňou o hodiny jazdy. Jedinou útechou – a dôvodom, prečo si Jonas nechával svoje postrehy ohľadom slečny Hancockovej pre seba – mu bol Sophiin úsmev. Jej vzťah s Aaronom sa skutočne prehlboval a získaval čoraz pevnejší základ, vďaka čomu by sa jeho sestra mohla napokon vymaniť spod vplyvu tej ženskej.

Aj keď slečna Hancocková rozhodne nemohla *vedieť*, že sa tak stane. Riskovala Sophiino srdce iba kvôli nejakej domnienke. Len tak z rozmaru rozohrala túto hru.

A teraz sa zdalo, že jej toto pomalé napredovanie nestačí.

„Prečo jednoducho nepočkáš, kým na to bude Aaron pripravený?“ Jonas prešiel handrou po remeni strmeňa a prebodol sestru pohľadom. „Prečo ho do toho tlačíš?“

„Pretože my ani netušíme, či ma vôbec plánuje požiadať o ruku.“

Och, ako rád by sa *chopil* toho *my*. Prečo vôbec záležalo na tom, či to slečna Hancocková vie alebo nevie? Čo sa stalo s jeho optimisticky zmyšľajúcou zasnívanou sestrou, ktorá vždy verila v tú najlepšiu budúcnosť?

„Prečo by nemal?“ Všetci v stajni vedeli, že Aaron je do Sophie úplne zbláznený a je iba otázkou času, kedy ju požiada o ruku.

Sophia si povzdychla. „Pretože to zatiaľ ešte neurobil.“

„Som si celkom istý, že keby si mu povedala, že netúžiš cestovať so slečnou Hancockovou krížom-krážom po svete, do týždňa by pred tebou kľakol na koleno.“

Jonas namočil handru do vedra a navlhčil ďalšiu časť sedla. Prečo ľudia jednoducho nehovoria veci priamo? Celému tomuto zmätku sa mohli vyhnúť, keby sa Aaron Sophie na rovinu opýtal, čo od života chce, a ona by mu povedala, že jeho.

Namiesto toho sa obaja na niečo iba hrajú zo strachu, čo by sa stalo, keby ten druhý netúžil po tom istom.

„Ale čo ak nie?“ zašepkala Sophia. „Čo ak povie, že ma nemiluje, že nie je pripravený na manželstvo a považuje ma iba za dobrú priateľku?“

Jonasove pozorovacie schopnosti neboli vôbec dokonalé. A tak to jeho presvedčenie trochu naštrbilo a vyvolalo v ňom malý tieň pochybnosti. Celý život chránil svoju sestru, hoci bola od neho o desať minút staršia. Na tom však nezáležalo. Zodpovedal za ňu

a keďže nemal dostatok prostriedkov, aby sa o ňu postaral, keby prestala pracovať pre slečnu Hancockovú ako jej spoločníčka, musel sa pohybovať v rámci medzí, ktoré mu dovoľovala jeho pozícia.

To však neznamenalo, že by sa mu to malo páčiť.

„V čom je teda plán slečny Hancockovej iný?“ Ešte raz jej doprial čas, aby pochopila svoj omyl.

„V tom, že Aaron by mohol vyjadriť svoj pohľad tak, aby sa pritom priamo nikto nikoho nedotkol.“ Položila handru na vrch sedla a potom si rukami objala driek. Jemný náznak jej írskoho prízvuku sa pri posledných slovách ešte zintenzívnil, čo značilo, že bojovala sama so sebou, aby sa nerozplakala. „V Newmarkete sa mi páči, Jonas. Odkedy sme prišli o rodinu, nikde som sa necítila tak doma ako tu.“

Jonas rozumel jej pocitom. V istom ohľade to aj on vnímal rovnako. Kone, Pláň... Pripadalo mu to tu trochu ako v Írsku. Až na to, že tu ich ľudia mali radi a priali si, aby tu zostali. Teda prinajmenšom mali radi Sophiu. On tu bol iba preto, že tu bola jeho sestra, ale vôbec mu to neprekážalo.

Sophia to však videla inak a on chcel, aby dostala, po čom túži.

„Si si istá, že to tak chceš? Založiť si domov a žiť a pracovať na tom istom mieste ako Aaron?“

„Áno. Kým som nezatúžila po tomto, snívala som aj o iných veciach.“ Jej výraz znežnel a potom si povzdychla. „Ak ma Aaron miluje, bude to pre mňa znamenať všetko na svete. Ale ak nie, ani tak sa netúžim znova sťahovať a prísť tak znova o pocit domova.“

Jonas si povzdychol. Posledných šesť rokov svoj život prežívali spoločne, iba on a Sophia. Táto izolácia takmer zničila jeho spoločensky založenú sestru. Rada sa stretávala s ľuďmi. Nemohol by zničiť jej priateľstvá, čo nadviazala, odkedy prišla do Newmarketu. Dokonca ani to so slečnou Hancockovou.

Takže jej bude musieť dovoliť pokračovať v tomto smiešnom pláne. Možno by ho však mohol trochu zjednodušiť. „Dám tebe

a slečne Hancockovej čas, kým sa dostanete do Londýna, a potom Aaronovi poviem, kde ste.“

Sophia zažmurkala. „Jednoducho za ním rovno pôjdeš a povieš mu to?“

„Nehľadiac na to, čo ti povedala slečna Hancocková, muži neuvažujú vždy rovnako ako ženy. Áno, pôjdem a na rovinu mu to poviem. Buď sa rozhodne ísť za tebou do Londýna, alebo nie. Tak či onak, aspoň budeš *vedieť*, že o tom vie, a nebudeš musieť iba dúfať, či sa k nemu vôbec dostane nejaká klebeta.“

Zamračila sa. „Nebude sa tak Aaron cítiť ako lapený do pasce?“

„Môžem ti odprisahať, že nech bude pri tom Aaron cítiť čokoľvek, bude to oveľa lepšie, než keby sa pokúšal rozlúštiť, čo má znamenať to, že si mu nepovedala o ceste do Londýna ty sama. Táto klebeta by napokon mohla vyznieť tak, že vôbec netúžiš po tom, aby tam za tebou prišiel.“

Zo Sophiinej už beztak dosť bledej tváre vyprchala všetka farba a to prinútilo Jonasa pustiť handru z ruky, obísť stojan so sedlami a chytiť ju za plecía, aby nebodaj neodpadla.

„Tvoj plán,“ povedala priškrtené, sťažka preglgla a oblizla si pery. „Pôjdeme podľa tvojho plánu.“

Jonasa nepremohol pocit triumfu z toho, že súhlasila s jeho návrhom. Znamenalo to totiž, že sa tým aj on stal súčasťou tejto smiešnej manipulácie. Ako si mohla slečna Hancocková myslieť, že môže iba tak hýbať s ľuďmi ako so šachovými figurkami na šachovnici? Ak by sa mýlila, jej by sa následky tohto omylu takmer ani nedotkli, no Sophiine sny a šťastie by tým rozdrvila na prach. Naozaj tá žena považuje jeho sestru iba za svoju bábiku na hranie?

NIEKOLKO NASLEDUJÚCICH DNÍ to v Jonasovi tak vrelo, až jeho nespokojnosť začínala pripomínať ozajstný hnev. Čo by sa stalo, keby Sophia za ním neprišla? Ako by ju vôbec ochránil?

Bola by to aj jeho chyba, keďže mal sestru vopred varovať pred tou jej priateľkou a zamestnávateľkou v jednej osobe. Nič nepovedal iba preto, že v tej chvíli jej nehrozilo žiadne bezprostredné nebezpečenstvo a nik sa ho neopýtal na to, čo si o tom všetkom myslí. A napokon, Aaron mal Sophiu z tej situácie čoskoro dostať. Prečo by teda mal do toho zasahovať?

Zjavne preto, že *niekto* nedokázal nechať veciam voľný priebeh, aby si ľudia k sebe sami našli cestu.

Len čo ubehol dohodnutý počet dní, Aaronova skľúčenosť zo Sophiinho údajného výletu po svete presiahla únosnosť a jeho nevrlá nálada ovplyvňovala všetkých zamestnancov stajne vrátane Jonasa. Cítil znechutenie zo sestry, zo seba, z celej situácie i z tej protivnej slečny Hancockovej. Dostal sa tak do emočne nezvyčajne vyhroteného stavu. Napokon to nevydržal a frustrovane hodil sedlo na lavičku. Cvengot kovu a *zvuk* kože šuchnutej o drevo upútal pozornosť trdnomyseľného Aarona. „Londýn.“

„Čože?“ Aaron k nemu zodvihol pohľad. Zamračil sa. Nerozumel tomu, čo mu práve Jonas povedal.

„Londýn,“ zopakoval. „Je v Londýne.“

„O čo tu ide?“ ozval sa lord Stildon, vykuknúc spoza rohu dlhého radu stojísk.

Keď Jonas zistil, že majú obecnstvo, roztrpčilo ho to ešte viac. Stajňa, kde sa všetko ozývalo, veru neponúkala priestor na nejaké tajnosti, ale myslel si, že tam teraz okrem paholkov nik iný nie je. Plány slečny Hancockovej a Sophiino zúfalstvo ho zjavne zamestnali tak veľmi, že si poriadne ani nevšimál svoje okolie.

Aaron sa postavil a pozrel dolu na Jonasa. „Prečo išla do Londýna?“

„Pretože tá všetečná ženská si myslí, že pravá láska vás donúti hneď tam za ňou bežať. Nerozumie tomu, že láska si nič nevyžaduje. Namiesto toho sa obetuje, aby dala tomu druhému to, čo potrebuje.“

„Povedzte mi, čo viete.“ Aaron v tej chvíli prestal pôsobiť ako opustený nešťastník a znova, prvý raz, odkedy Sophia odišla, vyzeral ako silný, schopný a čestný muž, ktorému bol Jonas ochotný zveriť budúcnosť svojej sestry.

„Ubytovali sa v hoteli Clarendon.“

S príchodom lorda Stildona a ostatných Aaronových priateľov z vyššej spoločenskej vrstvy než Aaron, nehovoriac už o tom, o koľko tried prevyšovali Jonasa, sa tam rozbehla živá diskusia a nastal ešte väčší ruch. Rozbehli sa plány a hypotézy, ako a čo uskutočniť. O tom, či Aaron pôjde alebo nepôjde za Sophiou, nezostalo ani zamak pochybností. Jonasova verzia situácie mala napokon k pravde oveľa bližšie než Sophiina či skôr slečny Hancockovej.

Napokon sa Aaron znova obrátil k Jonasovi. „Minimálne rok jej nemôžem ponúknuť nič viac než jednoizbovú chatku,“ povedal.

Bolo to omnoho viac, než na čo si mohli dvojčičky nárokovať, keď im umrel otec a zanechal im jazdeckú školu v ohromných dlhoch, čo napokon priviedlo ich rodinu úplne na mizinu. „Dva roky spávala pod vozom. Nemyslím, že jej to bude vadiť.“

„Môžem sa teda nazdávať, že mám vaše požehnanie?“

Jonas pozrel nahor na muža, ktorý mu dal prácu v stajni aj napriek jeho zraneniu, keď nemohol sedieť na koni a jazdiť. Na muža, ktorý si ctí dohodu, ktorú uzavrel so Sophiou, hoci ľstou dosiahli, aby ju podpísal. Na muža, čo mal v sebe toľko cti, že keď pochopil, že Sophii nedokáže dať to, po čom túžila, dopomohol jej k tomu, hoci na tej ceste nemohli kráčať spoločne.

Nemohol za to, že Sophia si to s tou prácou rozmyslela. Aaron sa zachoval čestne a vyrovnal sa s tým i napriek svojim pochybeniam a emočnému rozpoloženiu. Jonas by sa nikdy nevzdal úlohy ochrancu svojej sestry pre niekoho menej hodného, než bol tento muž.

A hlavne teraz, keď mu preukázal rešpekt a opýtal sa ho, či mu dáva požehnanie, a to i napriek tomu, že Jonas mal nižší spoločenský status než on.

Slabo sa naňho uškrnul. „Nepovedal by som vám, kde je, ak by ste ho nemali,“ povedal. „Ale ak si myslíte, že sa s ňou oženíte bez mojej prítomnosti, tak to beriem späť.“

O niekoľko hodín sa už Jonas viezol s Aaronom v koči smerujúcom do Londýna, pripravený zachrániť svoju sestru pred slečnou Hancockovou a jej úkladmi – a to raz a navždy.

Ako posledné ochranárske gesto od brata to vôbec nebolo najhoršie.

Jeden

„*Prostím!*“

– napísala Sophia v sedemnástich odkazoch, ktoré prestrčila bratovi popod dvere po tom, čo jej otec povedal, že si môže ísť zajazdiť iba vtedy, ak s ňou pôjde aj Jonas. Jonas si tie sestrine lístočky nikdy neprečítal, pretože v tej chvíli ju už čakal dolu v stajni.

O TRI MESIACE NESKÔR

Jonas sa na ničom, čo sa podobalo na školu, nezúčastnil už mnoho rokov, no aj tak pochyboval, že sestrina verzia definície slova *jednoduchý* vychádzala z toho istého slovníka, ktorý používali ostatní anglicky hovoriaci ľudia.

Vrhol pohľad jej smerom, aby jej dal najavo, že počul, čo mu hovorí. Potom znova nasmeroval svoju pozornosť ku koňovi, ktorého vyčesával.

Sophia si povzdychla a založila si ruky v bok. „Správaš sa hlúpo.“

„Ja že sa správam hlúpo?“ Jonas naklonil hlavu na stranu a z neveriaceho výrazu vpísaného do jeho tváre bolo ľahké

rozlúštiť, čo si o tom myslí, bez toho, aby na to jeho sestra potrebovala špeciálne intuitívne schopnosti.

Možno by však predsa len nemal až tak dôverovať Sophiiným schopnostiam porozumieť nevyslovenému. No po šiestich rokoch strávených prežívaním z ruky do úst medzi ľuďmi, ktorí by ich pri prvej príležitosti využili a nechali ich umrieť kdesi v priekope, by nemala mať problém všimnúť si potenciálnu manipuláciu či podvod.

A aj tak tu teraz stála a celá natešená mu navrhovala, aby zámerne prehľbil kontakty so ženou, ktorá takmer zničila – alebo aspoň poriadne oddialila – Sophiinu šancu vydať sa za lásku svojho života. Jonas sa snažil odpúšťať, byť zhovievavý, lenže jeho sestra už bola vyše troch mesiacov vydatá a slečna Hancocková aj teraz neustále strkala nos do jej života. Či už išlo o náznaky toho, ako sa má obliekať, nasmerovania v spoločnosti či odporúčania klientov – to by samo osebe nebolo až také zlé, ale za tým všetkým stál ten istý zámer zaobalený do jemných náznakov, čo iba dotváralo obraz dokonale kontrolovanej manipulácie.

A Jonas s tým nemohol vôbec nič urobiť.

Jeho sestra sa vydala a budovala si vlastný život s milujúcim manželom. Aaron na ňu dohliadne. Navyše, nechýbali jej ani dobrí priatelia, ktorých mala Sophia tak rada. Jeho sestra vždy túžila stretávať sa s ľuďmi. Tešil sa, že sa jej to splnilo. Kiežby sa to však obišlo bez týchto nepríjemností.

Jonas pokrútil hlavou a prebehol rukou dolu po nohe žrebca, aby ju nadvihol a vyčistil mu kopyto. „Nejde iba o takú *jednoduchú* láskavosť. To vieš, však? Nič, čo sa týka tej ženskej, nie je jednoduché.“

„Nehovor o nej ako o *tej ženskej* týmto tónom. Harriet je moja priateľka.“ Sophia si prekrížila ruky na hrudi a vystřčila nos dohora, čím potvrdila, že si uvedomuje, aká je jej požiadavka prehnaná a ako veľmi ju zľahčuje.

Či bola Harriet Hancocková sestrinou skutočnou priateľkou, sa Jonasovi zdalo diskutabilné. Sophia však mala pravdu v tom, že by sa o nej nemal vyjadrovať tak znevažujúco. Aspoň nie takto nahlas. Poznal dosť ľudí, ktorí viedli nepatričný spôsob života, a nemal problém prísť im na meno. Pravdepodobne by mu to nevadilo ani pri slečne Hancockovej, ak by nepchala nos do života jeho sestry.

Tento nový svet, v ktorom Sophia objavila svoje šťastie, sa mu videl ešte stále dosť krehký. Jonas netúžil byť svedkom toho, ako sa sestrin život znova raz rozpadne na prach.

Keďže o spomínanej dáme nevedel povedať nič pekné, radšej mlčal.

A tu Sophia odrazu zmenila svoju taktiku. „Naozaj sa ma pokúšaš presvedčiť, že si tu šťastný?“

Položil kopyto naspäť na zem, narovnal sa a prižmúrene na ňu pozrel. „Som šťastný.“

Teda aspoň sa necítil nešťastný. Jeho život už viac nepozostával z každodenného boja o prežitie a zranenie, ktoré utrpel pred niekoľkými mesiacmi, sa už poriadne zahojilo. Už ho to vôbec nebolelo. Iba vtedy, ak strávil celý deň v sedle. Teraz mal domov, kde sa mohol dosýta najesť, skutočnú posteľ a dostatok peňazí, aby si mohol kúpiť náčrtník, kde si mohol počas svojho voľna kresliť. Luxus voľných chvíľ znamenal preňho čosi nové. A to všetko spolu s možnosťou zostať v bezprostrednej blízkosti svojej čerstvo vydatej sestry.

Prečo by mal byť nešťastný?

Oboma rukami si objala driek a preniesla váhu na druhú nohu. „Ale mohol by si byť aj šťastnejší, však?“ predniesla úpenlivo.

Mohol by? Možno. V živote predsa vždy zostával nejaký priestor na zlepšenie, no nie? Práca s koňmi ho tešila, hoci pre ne nemal taký zápal ako Sophia. Nič v ňom nevyvolávalo takú obrovskú vášeň, nemal svoj veľký sen. Prečo by mal teda utekať od niečoho, čo mu vyhovuje?

Skúmavo sa zapozeral na Sophiu. *Je* predsa šťastná, alebo nie? Keď sa vzdala sna, ku ktorému sa upínala celé roky, aby sa napokon rozhodla pre inú budúcnosť, nezdalo sa, že by to vnímala ako obeť. Odvtedy však už ubehlo zopár mesiacov. V Newmarkete teraz žili dlhšie ako kdekoľvek inde, odkedy im umreli rodičia. Vari ho jeho spokojnosť z celkovej situácie zaslepila a nevšimol si, kedy sa pocity jeho sestry zmenili?

„A *ty* by si mohla byť šťastnejšia?“

„V mojom živote? Nie.“ Oprela sa o stenu stojiska a na perách jej zaihral zasnívajúci úsmev. „Vydala som sa predsa za toho najúžasnejšieho chlapa na svete.“ Odkošľala si a vrhla naňho kradmý pohľad. „Samozrejme, okrem teba.“

Jonas prekrútil oči a pohlol sa k ďalšiemu kopytu. Neprekážalo mu, že jeho miesto v Sophiinom živote zabraľ niekto iný. Žena by svojho manžela predsa mala milovať o trochu viac než svojho brata.

Vadila mu však Sophiina čoraz väčšia dotieravosť. Návrh, čo mu predostrela dnes ráno, by sa mohol radiť k tým najbláznivejším, ale vonkoncom sa také niečo nestalo prvýkrát.

„To preto, že pre teba teraz pracujem? To ti vadí?“

„Nepracuješ predsa pre *mňa*,“ odvetila a nadvihla nos ešte vyššie než predtým.

Kde je tu nejaká stolička? Ak ešte o čosi viac zakloní hlavu, mala by sa radšej posadiť.

„Ale,“ riekla naťahujúc slovo čo najviac, „len som sa tak zamyslela nad tým, či hádam neplánuješ robiť pre Aarona naveky.“

„Naveky je dosť dlhá doba. Ktovie, čo so mnou Boh zamýšľa?“ Jonas pokrčil plecami a položil očistené kopyto na zem. „Možno by som sa mohol vrátiť do stajne lorda Stildona, ak sa potom budeš cítiť lepšie.“

Keď Aaron prestal pracovať u lorda Stildona ako vedúci stajne a namiesto toho sa stal jeho trénerom dostihových koní, Jonas